Şarpele verde şi Frumoasa Floare de Crin

I. Miezul nopţii

Obosit de munca de peste zi, bătrânul luntraş stătea adormit în coliba sa de pe malul marelui râu, pe care ploile grele l-au umflat fiind aproape gata să inunde coliba. La mijlocul nopţii, el a fost trezit de voci puternice; ascultând, a înţeles că sunt călători ce doresc să fie transportaţi peste râu.

Când ieşi afară, văzu două mari luminiţe-flăcărui rătăcitoare, plutind în jurul bărcii ce era legată de ţărm. L-au asigurat că erau foarte grăbiţi, şi că doreau să fi fost deja în partea cealaltă. Fără întârziere, bătrânul luntraş a desprins barca de ţărm şi a vâslit peste râu cu îndemânarea sa obişnuită. În timpul acesta, străinii şuierau unul la celălalt într-o limbă străină plină de viaţă; de câteva ori, izbucniră în râsete puternice, săltând pe scaune şi pe fundul bărcii.

„Barca se clatină prea tare", strigă bătrânul; „dacă mai continuaţi să fiţi atât de neastâmpărate, s-ar putea să se răstoarne. Luminiţe rătăcitoare, staţi jos!"

Porunca aceasta le-a făcut să izbucnească într-un râs puternic; bătându-şi joc de bătrân, au devenit şi mai neastâmpărate decât fuseseră `nainte. Totuşi, el trată cu toleranţă comportamentul lor smintit şi curând ajunseră pe malul celălalt al râului.

„Asta-i răsplata pentru necazurile pricinuite" spuseră pasagerii; şi în timp ce se agitau scuturându-se, o mulţime de piese de aur strălucitor căzură în barca udă.

„Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faceţi?" exclamă bătrânul. "Riscaţi cea mai cumplită neşansă! Dacă o singură bucăţică de aur ar fi căzut în apă, râul, care are o puternică antipatie faţa de acest metal, ar fi devenit cu siguranţă învolburat de moarte şi-ar fi înghiţit atât barca, cât şi pe mine însumi; şi cine ştie ce aţi fi păţit şi voi, la rândul vostru! Luaţi-vă banii înapoi!"

„Noi nu putem lua niciodată înapoi, ceea ce s-a scuturat din noi!" răspunseră luminiţele.

„Atunci îmi veţi pricinui şi mai mult necaz", spuse bătrânul, aplecat să adune monezile de aur în pălăria sa, „trebuie să adun bănuţii şi să găsesc un loc pe ţărm unde să-i pot îngropa".

Luminiţele rătăcitoare săltară afară din barcă; bătrânul strigă după ele: „unde mi-e răsplata?"

„Oricine refuză aurul", răspunseră ele,"trebuie să lucreze pe de-a geaba."

„Trebuie să ştiţi că pot fi plătit doar cu fructele pământului."

„Cu fructele pământului? Noi le dispreţuim şi nici nu le-am gustat vreodată!"

„Dar totuşi nu vă pot lăsa să plecaţi, până când îmi promiteţi că-mi aduceţi trei verze, trei anghinare si trei cepe mari."

Luminiţe rătăcitoare erau pe cale să fugă ironizându-l pe bătrân, când, de-odată, s-au simţit ca paralizate, legate de pământ într-o manieră inexplicabilă; nu trăiseră niciodată o senzaţie mai neplăcută ca aceasta. Prin urmare, au promis să îndeplinească cererea sa, cu prima ocazie posibilă; după aceasta, le-a eliberat şi-şi împinse barca spre-napoi.

Luntraşul era deja departe, atunci când ele strigară după el, „Bătrâne! Ascultă, bătrâne! Am uitat lucrul cel mai important!" Dar el era prea departe şi nu le mai putea auzi. Îşi lăsă barca să plutească de-a lungul malului râului spre o regiune muntoasă. Acolo

plănuia el să îngroape aurul într-un loc ce nu era udat niciodată de apele râului. Găsi o crăpătura căscată între înălţimile stâncoase, lăsă să cadă aurul acolo şi navigă înapoi spre coliba sa.

Această despicătură era locuită de frumoasa Şerpoaică Verde, ce fu trezită din somnul său de zăngănitul monedelor în cădere. Imediat ce văzu monezile strălucitoare, le înghiţi pe dată cu cea mai mare nerăbdare, adunând cu grijă toate monezile ce fuseseră răspândite prin lăstăriş sau prin crăpăturile stâncilor.

Imediat ce înghiţi aurul, o cuprinse o senzaţie deosebit de plăcută, datorită aurului ce se topea şi se răspândea prin întregul ei corp. Cuprinsă de o mare încântare, a constatat că a devenit luminiscentă şi transparentă. Deja cu mult timp în urmă, fusese asigurată că acest fenomen este posibil; dat fiind că ea se îndoia că această strălucire va dura in timp, a fost condusă afară din despicătură, împinsă atât de curiozitatea de a descoperi cine a împrăştiat frumosul aur, cât şi de dorinţa sa de a-şi asigura o rezervă viitoare adecvată. Dar nu găsi pe nimeni. Totuşi, era din ce în ce mai încântată, pe măsură ce se târa de-a lungul tufişurilor şi plantelor înflorite, fiind capabilă să-şi admire plăcuta lumină pe care o răspândea prin lăstărişul verde proaspăt. Toate frunzele scânteiau asemenea smaraldelor, şi toate florile străluceau în tonalităţi splendide. În zadar rătăci ea prin sălbăticia singuratică; dar speranţa sa înflori atunci când ajunse deasupra câmpiilor şi a putut să vadă la o oarecare depărtare, o strălucire ce semăna cu a ei înşişi. „În sfârşit, am găsit pe cineva asemenea mie!" exclamă, grăbindu-se spre acel loc, fără să mai bage în seamă dificultăţile târâtului prin mlaştini şi stufărişuri. Ea a ales să trăiască pe pajiştile munţilor şi în despicăturile de pe înălţimile stâncilor, hrănindu-se cu ierburile înmiresmate şi astâmpărându-şi setea cu roua delicată şi cu apa proaspătă a izvoarelor; dar de dragul mult-iubitului aur şi mânată de dorinţa sa pentru splendida luminozitate, a dobândit voinţa de a întreprinde aproape orice i s-ar fi cerut.

Obosită, ea ajunse în sfârşit la marginea unei mlaştini jilave, unde cele două luminiţe rătăcitoare ale noastre, îşi savurau propriile bufonerii nebunatice. Se îndreptă grăbită spre ele, le salută, exprimându-şi încântarea de a întâlni astfel de rubedenii, nobili fermecători. Luminiţele veniră lângă Şerpoaică, săltând peste ea, şi râzând în felul lor unic. „Dragă verişoară", îi spuseră, „deşi eşti doar o linie orizontală, asta nu contează foarte mult; destul de adevărat, suntem înrudite doar prin strălucirea noastră; dar priveşte totuşi cât de bine înfăţişarea noastră înaltă şi zveltă ne face proprietari ai liniei verticale". Spunând acestea, amândouă luminiţele se lungiră cât au putut de mult, sacrificându-şi pe cât de mult posibil lărgimea. „Nu reţine asta împotriva noastră, dragă prietenă", continuară ele, „dar ce familie se poate mândri cu un astfel de privilegiu? Atât timp cât au existat luminiţe rătăcitoare, nu s-a întâmplat niciodată ca o luminiţă-flăcăruie să stea jos sau întinsă la orizontală".

Şerpoaica vieţuia un considerabil disconfort în prezenţa acestor rubedenii, pentru că chiar şi atunci când a făcut tot posibilul să-şi înalţe capul, ştia prea bine în gândul său că trebuia să şi-l plece din nou spre pământ, dacă vroia să se mişte mai departe; dacă până mai înainte ea fusese încântată cu propria-i splendoare în întunericul galeriilor din stânci, îi părea că acum, în prezenţa verişoarelor sale, lumina sa se micşora treptat; de fapt, ea se temea de posibilitatea de a dispărea cu totul.

În dilema ei, întrebă precipitată dacă domniile lor i-ar putea da informaţii cu privire la sursa strălucitorului aur care cu puţin timp în urmă căzuse în despicătura stâncilor din apropiere, pentru că ea presupunea că a fost o preţioasă ploaie de aur din ceruri. Flăcăruile rătăcitoare izbucniră în hohote de râs şi scuturându-se, o revărsare de bănuţi de aur căzură din ele. Cu rapiditate, Şerpoaica se aruncă asupra bănuţilor să-i înfulece grăbită. „Sperăm să te bucuri de ei, dragă verişoară" rosti politicosul domn. „Putem să te servim cu şi mai

mult”. Se scuturară din nou de câteva ori cu aşa voiciune, încât Şerpoaica putu cu greu să înghită cu suficientă rapiditate preţioasa hrană. Strălucirea ei se mărea simţitor, şi în cele din urmă ea străluci cu adevărat magnific. Flăcăruile rătăcitoare, între timp, deveniră chiar mici şi slăbuţe, dar totuşi fără să-şi piardă deloc bunul lor umor caracteristic.

„Vă voi fi dator pentru totdeauna”, spuse Şerpoaica, făcând o pauză să respire după bogata sa îndestulare. „Întrebaţi-mă orice doriţi; dacă este în puterile mele, mă voi strădui să vă răsplătesc”.

„Foarte bine”, exclamară flăcăruile rătăcitoare. „Spune-ne nouă, atunci, unde sălăşluieşte Frumoasa Floare de Crin. Condu-ne cât mai grabnic posibil la palatul şi grădinile sale. Murim de nerăbdare să ne azvârlim la picioarele sale.”

„Voi cereţi o favoare”, răspunse Şerpoaica cu o privire adâncă, ”pe care n-o pot îndeplini imediat. Frumoasa Floare de Crin trăieşte, din nefericire, pe malul celălalt al râului”.

„Pe malul celălalt! Şi ne-am permis nouă înşine să ne lăsăm transportate dintr-o parte în cealaltă în noaptea asta furtunoasă! Cât de crud este râul ce ne separă! Nu-i posibil să-l chemăm înapoi pe bătrânul barcagiu?”

„A-ţi încerca-n zadar”' răspunse Şerpoaica, „pentru că chiar dacă l-aţi întâlni pe malul acesta, va refuza să vă ducă; el este liber să transporte pe oricine spre malul acesta al curentului, dar pe nimeni către partea cealaltă.”

„Cu siguranţă ne-am vârât noi înşine într-o situaţie primejdioasă! Nu sunt şi alte mijloace pentru a traversa apele?”

„Sunt, dar nu în momentul acesta. Eu însumi pot să duc domniile voastre pe partea cealaltă, dar numai la ora prânzului.”

„Ăsta-i un moment când nu ne place să călătorim.”

„În cazul acesta, puteţi călători peste râu, seara, pe umbra uriaşului.”

„Cum se face asta?”

„Uriaşul, care trăieşte nu departe de aici, este lipsit de puterea trupului său. Mâinile sale nu pot ridica nici un fir de pai, umerii săi nu pot căra nici măcar un mic snop de paie; dar umbra sa are puterea de a face multe lucruri, aproape orice. Din acest motiv, este mai puternic la răsăritul şi la apusul soarelui. Cineva trebuie doar să se plaseze pe gâtul umbrei sale pe-nserate; apoi uriaşul păşeşte cu grijă către ţărm, şi umbra sa duce călătorul peste apă; sau ar trebui să vă-ntâlniţi cu mine la ora prânzului la colţul acela al pădurii, vă pot trece peste şi vă pot prezenta Frumoasei Floare de Crin. Dacă totuşi vreţi să evitaţi căldura din miezul zilei, puteţi pur şi simplu să-l căutaţi pe uriaş, spre seară, în adăpostul stâncos, şi el se va dovedi cu siguranţă chiar îndatoritor.”

Tinerii domni îşi luară rămas bun cu o graţioasă plecăciune, iar Şerpoaica fu bucuroasă de plecarea lor, în parte pentru că a vrut să se bucure de plăcerea propriei sale lumini, în parte pentru că spera să-şi satisfacă o curiozitate ce nu-i da pace de mult, într-un fel cu totul deosebit.

În crăpăturile stâncilor prin care se târa adesea, într-un anumit loc, ea făcu o descoperire ciudată. Pentru că deşi fusese obligată să se târască prin aceste genuni într-un întuneric absolut, învăţă cu toate acestea, să facă chiar bine diferenţieri calitative între diferitele obiecte, prin simţul tactil. Produsele naturii pe care era obişnuită să le întâlnească peste tot, erau toate de feluri variate. Uneori îşi şerpuia drumul printre vârfurile unor mari cristale, alte dăţi ea simţi cârligele şi vinişoarele asemenea firelor de păr ale argintului pur, sau purtă diverse pietre preţioase la lumină. Dar, spre marea sa stupoare, ea simţi într-o peşteră ascunsă alte obiecte, ce trădau faptul că fuseseră modelate de o mână creatoare umană: pereţi netezi pe care nu se putea căţăra; colţuri ascuţite, regulate; coloane bine-

conturate; şi, ceea ce i se părea cel mai extraordinar, figuri umane în jurul cărora se încolăcise adesea, şi despre care presupuse a fi din alamă sau din marmură foarte bine şlefuită. Ea dorea acum să-şi integreze toate aceste trăiri, folosindu-şi simţul vederii, şi să verifice ceea ce până în acest moment doar a bănuit. Se consideră capabilă să lumineze cu propria sa lumină această minunată grotă subterană şi spera să se familiarizeze complet cu aceste obiecte misterioase. Grăbindu-se, ea urmă calea de-a lungul căreia era obişnuită să se furişeze în sanctuar.

Ajungând la destinaţie, ea privi în jur cu curiozitate; şi, deşi strălucirea sa nu putea ilumina toate obiectele din grotă simultan, multe din cele aflate în apropiere, deveniră suficient de distincte. Uimită şi pătrunsă de veneraţie, ea privi în sus spre o nişă strălucitoare, în care era plasată statuia din aur pur a unui rege respectabil. Era mai mare decât în mărime naturală, deşi înfăţişarea sa era mai degrabă a unui om scund decât a unuia înalt. Corpul său bine conturat era acoperit cu o robă simplă şi o coroană de stejar îi ţinea părul strâns.

Abia contemplă Şerpoaica venerabila statuie, că regele începu să vorbească, întrebând: „De unde vi?”

„Din afara crăpăturilor,” răspunse Şerpoaica, „unde aurul persistă.”

„Ce este mai minunat decât aurul?” întrebă regele.

„Lumina,” răspunse Şerpoaica.

„Ce este mai revigorant decât lumina?” continuă celălalt.

„Darul vorbirii în conversaţie”, spuse Şerpoaica.

În timpul acestui dialog, ea se uită pe furiş în jur, şi observă o altă statuie magnifică într-o nişă alăturată. Acolo era aşezat un rege de argint, ce era înalt şi zvelt. El era îmbrăcat într-o mantie brodată şi coroana sa, sceptrul şi centura erau ornate cu pietre preţioase; înfăţişarea sa exprima demnitatea majestuoasă a mândriei. El părea pe cale să vorbească, când o vână întunecată, ce coborî vertical în jos pe zidul de marmură, se aprinse brusc, împrăştiind o aura plăcută în întregul templu. Această lumină făcu vizibil Şerpoaicei pe cel de-al treilea rege, a cărui măreaţă înfăţişare era turnată-n bronz; stătea acolo, rezemându-se de un toiag masiv, cu capul ornat cu lauri, semănând mai degrabă cu o stâncă, decât cu o fiinţă umană. Era pe cale să se apropie de cel de-al patrulea rege, ce era mai în depărtare, când deodată, zidul păru că se deschide, pentru că vâna luminoasă străluci scurt asemenea fulgerului şi apoi dispăru.

Un om de statură mijlocie apăru de-acolo, Şerpoaica îndreptându-şi atenţia asupra sa. El era îmbrăcat asemenea unui ţăran şi purta în mâna sa o lampă mică.

Era plăcut de urmărit liniştita flăcăruie, ce ilumina în mod miraculos întreaga grotă, fără să creeze nici măcar o singură umbră.

„De ce-ai venit, când noi avem deja lumină?” a întrebat regele de aur.

„Voi ştiţi că eu nu am voie să luminez întunericul.”

„Se va sfârşi domnia mea?” a întrebat regele de argint.

„Foarte târziu sau niciodată,” răspunse omul.

Apoi, cu o voce puternică, regele de bronz a început să-ntrebe: „Când mă voi ridica eu?”

„Curând,” replică omul cu lampa.

„Şi cu cine mă voi alia eu ?”

„Cu fraţii tăi mai vârstnici!”

„Şi ce va fi cu cel mai tânăr?” a întrebat regele.

„El va sta jos,” spuse bătrânul.

„Dar eu nu sunt obosit!” a exclamat al patrulea rege cu o voce discordantă, dar tremurătoare.

În timpul acestei conversaţii, Şerpoaica şi-a continuat pe tăcute drumul şerpuind prin templu, observând totul cu atenţie şi observându-l în final de la mică distanţă, pe cel de-al patrulea rege. El era aşezat, sprijinindu-se de o coloană; înfăţişarea sa greoaie era mai degrabă masivă, decât chipeşă. Era dificil de identificat din ce metal fusese turnat. O privire mai îndeaproape revela un amestec al celor trei metale, din care erau modelaţi cei trei fraţi ai săi; dar era ca şi cum materiile nu s-ar fi amestecat complet; vene de aur şi argint traversau la întâmplare masa de bronz şi împrumutau înfăţişării o aparenţă mai degrabă neplăcută.

Regele de aur îl întrebă acum pe bătrân:”Câte taine îţi sunt cunoscute?”

„Trei,” răspunse acesta.

„Care este cea mai importantă?” întrebă regele de argint.

„Cea evidentă,” răspunse bătrânul.

„Vrei să ne-o dezvălui şi nouă?” întrebă regele de bronz.

„De-ndată ce-o voi cunoaşte pe cea de-a patra,” răspunse bătrânul.

„De ce m-ar interesa asta pe mine?” murmură pentru sine regele compozit.

„Eu o cunosc pe cea de-a patra,” spuse Şerpoaica apropiindu-se de bătrân şi sâsâindu-i ceva în ureche.

‚Sosit-a vremea!” exclamă acesta cu o voce puternică.

Tonul vocii sale reverberă-n ecouri în întregul templu; statuile de metal au reverberat şi ele; şi, în acelaşi clipită, bătrânul dispăru spre vest, şi Şerpoaica spre est, fiecare traversând în mare viteză despicăturile dintre stânci.

Toate rutele pe care le-a colindat bătrânul s-au poleit imediat cu aur, pentru că lampa sa poseda proprietatea miraculoasă de a transforma toate pietrele în aur; de asemenea, putea transforma tot lemnul în argint, animalele moarte în giuvaeruri preţioase, şi putea distruge toate celelalte metale. Totuşi, pentru ca să-şi exercite acest efect, lampa trebuia să lumineze ea însăşi. În prezenţa unei alte lumini, ea emitea numai o simplă iluminare frumos strălucitoare, revigorantă pentru toate fiinţele vii.

II. Revărsatul zorilor

Bătrânul intră în coliba sa, ridicată pe coasta muntelui. Îşi găsi acolo soţia în cea mai mare tristeţe. Ea stătea lângă foc, plângând neconsolată.

„Of, nefericita de mine," exclamă ea. „Am ştiut că nu trebuia să te las să pleci în noaptea asta!"

„Dar ce s-a întâmplat?" întrebă bătrânul liniştit.

„Imediat după ce ai plecat," răspunse ea printre suspine, „doi călători înflăcăraţi au venit la uşă; lipsită de griji, le-am dat voie să intre. Ei păreau să fie doi oameni cinstiţi, bine-crescuţi; erau îmbrăcaţi în flăcări de lumină, putând fi luaţi drept luminiţe rătăcitoare. Imediat ce au s-au aflat în casă, au început să mă flateze într-o manieră imprudentă, şi-au devenit atât de îndrăzneţi încât mă simt ruşinată şi numai dacă mă gândesc la asta."

„Ei bine," răspunse bătrânul cu un zâmbet, „domniile lor probabil doar te tachinau; de altfel, ţinând seama de vârsta ta, ei s-or fi limitat cu siguranţă la curtoazia obişnuită."

„Vârsta mea, vârsta mea!" strigă femeia, „trebuie întotdeauna să aud de vârsta mea? Cât de bătrână sunt eu, atunci? Curtoazia obişnuită! Eu ştiu ce ştiu; şi priveşte numai la pereţii colibei noastre! Uită-te la vechile pietre, pe care nu le-am mai văzut de o sută de ani! Ei au lins complet tot aurul care le acoperea; şi ţi-ar veni greu să crezi cu câtă agilitate au lins; şi continuau să mă asigure că era mult mai gustos decât aurul obişnuit. Odată ce au despuiat complet pereţii, au devenit foarte bine dispuşi. Într-adevăr, în scurt timp, au crescut foarte mult în înălţime, lărgime şi strălucire. Apoi au început din nou cu răutăţile; m-au îmbrăţişat şi m-au numit regina lor. Când se scuturau, o mulţime de bănuţi de aur cădeau în jurul lor; îi poţi vedea strălucind încă sub laviţa aceea. dar ce dezastru! Câinele nostru Mops a mâncat câteva bucăţi; şi uite!, el zace acum mort lângă sobă. Bietul animal! Nu mă pot consola. Am observat asta, doar când ei au plecat. Altfel, nu le-aş fi promis să plătesc luntraşului datoria lor către el."

„Ce-i datorau?" întrebă bătrânul.

„Trei verze," răspunse nevasta, „trei anghinare, şi trei cepe mari. Am promis să le duc la râu la revărsatul zorilor."

„Trebuie să le faci această favoare," spuse bătrânul. „pentru că într-o zi, s-ar putea să se dovedească de ceva ajutor pentru noi."

„Dacă se vor dovedi de vreun ajutor, nu ştiu; dar ei aşa au promis şi au insistat că aşa vor face."

Între-timp, focul din sobă s-a stins. Bătrânul a acoperit cărbunii cu cenuşă şi a îndepărtat strălucitorii bănuţi de aur. Acum, mica sa lampă lumină din nou cu cea mai frumoasă strălucire; pereţii s-au acoperit ei înşişi cu aur, şi Mops s-a transformat în cel mai încântător onix ce-a putut fi contemplat vreo-dată. Alternanţa culorilor negru şi maro din piatra preţioasă, făcea din ea cea mai neobişnuită şi stranie piesă de artă.

„Ia-ţi coşul," spuse bătrânul, „şi pune onixul în el. Ia apoi cele trei verze, cele trei anghinare şi cele trei cepe, pune-le în jurul pietrei, şi du-le la râu. Lasă-te dusă peste râu, la prânz, de către Şerpoaică; viziteaz-o apoi pe Frumoasa Floare de Crin, şi du-i ei onixul. Atingerea sa îi va da viaţă câinelui – deşi ea dăruieşte moarte oricărui lucru viu – şi astfel va câştiga prin el, un însoţitor credincios. Ei spune-i să nu jelească. Spune-i că izbăvirea sa este aproape, că ea trebuie să vadă chiar şi cea mai mare nenorocire, ca şi cea mai mare binecuvântare, pentru că a sosit vremea."

Bătrâna şi-a pregătit coşul şi-a pornit la drum în zori. Curând, răsăritul soarelui străluci de peste râul ce scânteia în depărtare. Ea mergea încet, pentru că greutatea coşului o înfrâna. Dar nu onixul era aşa o povară. Nimic din cele lipsite de viaţă, nu erau o povară pentru ea; de fapt, când coşul conţinea lucruri moarte, lipsite de viaţă, se ridica în sus şi plutea deasupra capului ei. Totuşi, să ducă o vegetală proaspătă sau un mic animal viu, devenea deosebit de împovărător pentru ea. Necăjită, merse o bucată de drum când, tresărind, trebui să se oprească brusc, pentru că aproape călcase pe umbra gigantului, ce se întindea peste câmpia din 'naintea sa. Doar acum văzu masivul uriaş. El se îmbăiase în râu şi acum ieşea din apă; nu putu să găsească o cale să-l evite. Observând-o, el o salută de-ndată şăgalnic, în timp ce mâinile umbrei sale ajunseră imediat în coş. Cu uşurinţă şi îndemânare, mâinile luară din coşul ei o varză, o anghinare şi o ceapă, ducându-le sus la gura sa. Uriaşul îşi continuă apoi drumul de-a lungul curentului, lăsând liberă calea ei.

Femeia se gândi să se întoarcă înapoi şi să înlocuiască legumele lipsă, cu altele din propria sa grădină; totuşi, în nehotărârea sa, ea continuă să meargă mai departe, ajungând curând la malul râului. Stătu acolo pentru o lungă perioadă de timp, aşteptându-l pe luntraş; în final îl văzu venind, aducând în barca sa un călător misterios. Un om tânăr, nobil şi chipeş, care-i captă atenţia în întregime, păşi pe mal.

„Ce ai adus cu tine?" vociferă bătrânul.

„Vegetalele," replică femeia, arătând spre conţinutul coşului ei, „pe care ţi le datorau luminiţele rătăcitoare."

Bătrânul, găsind că erau doar câte două din fiecare fel, deveni necăjit şi insistă că nu poate să le primească.

Femeia îl imploră să se domolească, explicându-i că nu se poate întoarce acum acasă, şi că povara s-ar dovedi prea obositoare în călătoria pe care şi-o propusese.

El rămase înţepenit în răspunsul său negativ, asigurând-o că hotărârea nu depindea de el: „Trebuie să păstrez contribuţia întreagă pentru nouă ore, şi nu pot accepta nimic până când îi înapoiez o treime din ea râului."

În final, după multe tergiversări, bătrânul răspunse, „Mai este o singură altă posibilitate. Dacă îi vei oferi o garanţie râului şi te recunoşti pe tine însăţi ca datornică, atunci voi lua cele şase vegetale; totuşi, te expui unui risc."

„Dar, dacă îmi ţin cuvântul, nu mă voi expune la nici un risc?"

„Absolut deloc. Bagă-ţi mâna în râu şi promite că vei plăti datoria în interval de douăzeci şi patru de ore."

Bătrâna făcu întocmai; dar se cutremură când văzu că mâna ei deveni neagră ca smoala, când şi-a retras-o din apă. Ea mustră pe bătrân furioasă, subliniindu-i că mâinile ei au fost întotdeauna cea mai frumoasă însuşire a sa, şi că-n pofida muncii sale grele, a reuşit întotdeauna să şi le păstreze albe şi delicate. Ea se uită la mâna sa cu o neplăcere considerabilă şi ţipă de disperare: "Este şi mai rău; acum mâna se mai şi micşorează; a devenit deja mult mai mică decât cealaltă."

„De obicei aşa pare,"spuse luntraşul, „dar dacă-ţi calci cuvântul, de ceea ce te temi, nu vei scăpa; va deveni realitate. Atunci mâna ta se va micşora treptat şi chiar va dispărea cu totul; dar totuşi, o vei putea folosi în continuare. Vei putea să-ndeplineşti orice activitate cu ea, dar nimeni n-o va mai putea vedea."

„Aş prefera mai degrabă să-mi pierd funcţionalitatea mâinii, decât să n-o mai observe nimeni," răspunse bătrâna. „Dar fie cum o fi; îmi voi ţine cu siguranţă cuvântul, ca să pot scăpa cât mai curând posibil de pielea asta neagră şi de grija asta."

Prin urmare îşi luă repede coşul, care acum se ridică în sus liber şi pluti deasupra capului ei. Apoi se zori după tânăr, ce umbla cufundat în gânduri de-a lungul malului

râului. Figura sa magnifică şi îmbrăcămintea sa neobişnuită, făcu o impresie adâncă asupra ei. Pieptul său era acoperit cu o armură strălucitoare, ce se potrivea mişcărilor frumosului său corp. De pe umerii săi cădea o mantie purpurie, şi părul său castaniu unduia în frumoase bucle în jurul capului său neacoperit . Înfăţişarea sa graţioasă, ca şi conformaţia frumoasă a picioarelor sale goale, erau expuse razelor soarelui. Astfel se plimba el calm pe nisipul fierbinte; dar o adâncă durere părea să întunece toată percepţia sa senzorială exterioară.

Vorbăreaţa bătrână căută să intre într-o conversaţie cu el. Cu toate acestea, el îi răspunse monosilabic, oferindu-i puţine informaţii; în cele din urmă, în pofida ochilor săi frumoşi, ea obosi să vorbească fără conţinut cu el şi dădu să plece spunând: „Vorbeşti prea lent pentru mine, domnule; nu-mi pot permite să pierd momentul în care pot trece râul pe Şarpele verde. Merg să prezint Frumoasei Floare de Crin un minunat cadou din partea soţului meu." Spunând acestea, îl lăsă în urmă; dar imediat tânărul se simţi mai puţin îngrijorat şi o urmă de-ndată.

„Mergi la Frumoasa Floare de Crin!" exclama el. „În cazul ăsta, mergem pe acelaşi drum; şi care-i cadoul pe care i-l duci?"

„Domnule," răspunse femeia, „nu mi se pare corect să-ntrebi de secretele mele cu un interes atât de viu, după ce ai acordat atât de puţină atenţie întrebărilor mele. Dar dacă eşti de acord să negociem, tu să-mi povesteşti despre lovitura sorţii tale, iar eu îţi voi povesti în schimb despre mine însumi şi darul meu."

Căzură de acord asupra târgului, şi femeia îi spuse despre situaţia sa şi povestea câinelui. Îi arătă frumosul dar; el săltă de-ndată opera naturală de artă din coş şi-l luă pe Mops, ce părea să doarmă liniştit, în braţele sale.

„Animal norocos," exclamă el, „vei fi atins de mâinile ei şi te va readuce la viaţă, în timp ce fiinţele vi trebuie să se-ndepărteze de ea, pentru a evita o soartă tristă. Dar de ce numesc aceasta tristeţe? Nu este mult mai descurajant şi alarmant să fi paralizat prin prezenţa sa, decât să mori prin atingerea mâinilor sale?"

„Uită-te la mine," spuse el bătrânei, „ce soartă mizerabilă am la tânăra mea vârstă! Această platoşă pe care am purtat-o cu onoare pe câmpul de luptă şi această mantie purpurie pe care m-am străduit s-o merit printr-o conducere înţeleaptă – sunt tot ceea ce soarta mi-a lăsat: primul lucru, ca şi-o povară nefolositoare, cel de-al doilea, ca şi-un ornament lipsit de sens. Coroana, sceptrul şi spada s-au dus. Acum sunt la fel de despuiat şi nevoiaş, ca şi orice alt locuitor al pământului. Astfel este înspăimântătoarea vrajă a frumoşilor ei ochi albaştri; seacă toată puterea din orice creatură vie; şi cei care nu sunt ucişi de atingerea mâinii ei, se regăsesc reduşi la a trăi ca umbre rătăcitoare."

Astfel continuă el să se lamenteze, fără să satisfacă în vre-un fel curiozitatea bătrânei, care era mult mai interesată să afle circumstanţele exterioare, decât despre starea interioară a minţii sale. Ea nu află nici numele tatălui său şi nici al regatului său. Între timp, el mângâia trupul rigid al lui Mops, ce fusese încălzit de razele soarelui şi de sufletul tânărului, ca şi cum ar fi fost viu. Tânărul puse multe întrebări privitor la omul cu lampa şi la efectul luminii sacre; părea să aştepte de la acea lumină, o considerabilă eliberare din adânca sa mâhnire.

III. Amiaza

Conversând în felul acesta, ei observară la o oarecare distanţă, scânteind minunat în razele soarelui, majestuosul arc de pod ce ajungea de la un mal al râului, la celălalt. Amândoi fuseseră uimiţi de priveliştea acestei structuri, întrucât nu mai văzuseră niciodată ceva atât de magnific. „Cum!” exclamă Prinţul, „n-a fost destul de frumoasă Şerpoaica, atunci când s-a prezentat ea însăşi ochilor noştri, ca s-apară acum ca pod de jasp şi opal? Îndrăznim noi să păşim pe ea acum când apare compusă din cea mai minunată varietate de smaralde şi crizolite?” Nici unul din ei nu avea cunoaştere despre schimbarea profundă pe care-o realiza Şerpoaica la fiecare miez de zi, când ea se arcuia îndrăzneţ peste râu. Cei doi drumeţi păşiră pe ea cu smerenie şi merseră tăcuţi spre malul celălalt.

Abia ajunseră pe malul celălalt, când podul începu să se legene şi să se mişte. Curând atinse suprafaţa apei şi Şerpoaica verde, acum în forma sa obişnuită şi aflată pe pământ, se grăbi să-i urmeze pe călători. Cu greu îi mulţumiră ei pentru permisiunea de a traversa râul pe spatele ei, când îşi dădură seama că mai erau şi alţii în grupul lor, pe care nu-i puteau vedea. Auziră şoapte ascuţite, la care Şerpoaica răspundea la fel, cu sunete sâsâite. Ascultând cu atenţie, au putut în final să înţeleagă următoarele cuvinte: „Pentru început,” spuseră vocile şoptitoare, „vom arunca o privire incognito în grădina Frumoasei Floare de Crin, şi te rugăm apoi să ne prezinţi Frumoasei Floare de Crin de-ndată ce se lasă întunericul, şi anume atunci când vom fi devenit mai prezentabili. Ne vei găsi pe malul marelui lac.”

„Ne-am înţeles,” răspunse şarpele; şi-un sunet sâsâit se dizolvă în aer.

Cei trei călători ai noştri, discutară apoi ordinea priorităţii în care ar trebui să se prezinte în faţa Frumoasei Floare de Crin; aceasta deoarece, indiferent cât de numeroşi ar fi vizitatorii ei, aceştia trebuie să se apropie de ea unul câte unul şi să plece tot aşa, dacă vor să evite amare suferinţe.

Femeia purtând coşul cu câinele transformat, se apropie prima de grădină. Binefăcătoarea ei era uşor de aflat, pentru că ea cânta acompaniată de harpa sa. Minunatele sunete se materializau mai întâi ca şi cercuri pe suprafaţa lacului liniştit; apoi, asemenea unui vânticel uşor, transpuneau mişcarea ierbii şi frunzelor tufişurilor. Acolo stătea ea, într-o dumbravă umbroasă verde, alcătuită din cei mai variaţi şi magnifici arbori; din prima privire, fermecă din nou ochii, urechile şi inima femeii ce se apropia de ea în extaz, spunându-şi că Floarea de Crin devenise şi mai frumoasă de la ultima lor întâlnire. Aflată încă la distanţă, salută încântătoarea fecioară cu aceste cuvinte: „Oh, ce fericire să te pot contempla! Prezenţa ta creează un rai în jurul tău! Cât de atrăgător se sprijină harpa în poala ta, cum o cuprind cu blândeţe braţele tale, cum pare să ducă dorul după inima ta, şi cum pare să răsune tandru când e atinsă de degetele tale zvelte. De trei ori fericită binecuvântata tinereţe ce poate fi la locul ei!”

Cu aceste cuvinte, ea veni mai aproape. Frumoasa Floare de Crin îşi ridică ochii, lăsă mâna să-i coboare şi răspunse: „Nu mă întrista cu laude vremelnice! Mă fac doar să vieţuiesc şi mai profund nenorocirea mea. Priveşte numai cum frumosul meu canar zace mort la picioarele mele: el acompania cântecele mele atât de graţios; obişnuia să stea pe harpa mea, şi-a fost educat cu grijă să evite atingerea mea. În dimineaţa aceasta când revigorată de somn, am început să cânt o melodie liniştită, micuţul meu cântăreţ răspunse mai însufleţit ca niciodată cu armonia tonurilor sale. Dintr-o dată, un şoim plană pe

deasupra capului meu. Sărmana mică pasăre, înspăimântată, căută refugiu la pieptul meu, şi instantaneu, am simţit ultimele convulsii în corpul său muribund. La fel de adevărat, rapacele vultur, izbit de privirea mea, rătăceşte acum lipsit de putere de-a lungul curentului; dar ce folos mi-a duce mie această pedeapsă? Dragul meu canar e mort, şi mormântul său nu va face altceva decât să se adauge la numărul tufişurilor şi arborilor îndureraţi din grădina mea."

„Fă-ţi curaj, frumoasă Floare de Crin," exclamă bătrâna, uscându-şi o lacrimă cauzată de povestirea nefericitei fecioare. „Revino-ţi în fire! Soţul meu îţi trimite acest mesaj: trebuie să-ţi subjugi regretele şi să recunoşti chiar şi cea mai mare nefericire, ca pe vestitorul celei mai mari bucurii; pentru că a sosit vremea!"

„Aşa este," continuă bătrâna, „lucruri stranii se 'ntâmplă-n lume. Uită-te numai la mâna mea cât de neagră-a devenit! Într-adevăr, s-a micşorat mult şi ca mărime; trebuie să mă zoresc înainte de a dispărea cu totul! De ce-a trebuit să promit vreo dată o favoare flăcăruilor rătăcitoare; de ce-a trebuit să dau peste uriaş, şi de ce mi-am cufundat mâna-mi în râu? Poţi cumva să-mi dai o varză, o anghinare şi-o ceapă? Le voi duce râului şi mâna-mi va fi la fel de albă precum a fost 'nainte, astfel încât mai că ar putea să stea alături de-a ta."

„S-ar putea să găseşti aici verze şi cepe, dar vei căuta-n zadar anghinare. Nici o plantă din marea mea grădină nu poate purta flori sau fructe; totuşi, orice nuieluşă ce-o culeg pentru a o planta pe mormântul unei fiinţe iubite, devine verde de-ndată şi se-nalţă-n frumoase ramuri 'nalte. Astfel – vai! – au crescut toate aceste tufe şi crânguri de copaci. Acoperământul acestor pini, obeliscurile acestor chiparoşi, aceşti măreţi stejari şi fagi – toate au fost odată mici nuieluşe plantate de mâna mea într-un teren sterp, ca triste aduceri aminte."

Bătrâna acorda doar puţină atenţie acestor cuvinte; în schimb, continua să-şi urmărească propria mână, care în prezenţa Frumoasei Floare de Crin, părea să devină mai neagră şi mai mică, cu fiecare minut ce trecea. Era pe cale să-şi ia coşul şi să plece-n grabă, când simţi că uitase de fapt partea cea mai importantă a misiunii ei. Imediat, luă câinele metamorfozat din coş şi-l depuse în apropierea Frumoasei Floare de Crin, pe iarbă. „Soţul meu," spuse ea, „îţi trimite acest suvenir. Tu şti că atingerea ta va dărui viaţă acestei pietre preţioase. Acest animal drăguţ şi credincios îţi va aduce cu siguranţă satisfacţie; şi durerea mea legată de pierderea sa va fi alinată cunoscând faptul că este de-acum al tău."

Frumoasa Floare de Crin văzu cu încântare drăgălaşa creatură şi păru surprinsă. „Multe semne coincid," spuse ea, „şi asta îmi inspiră unele speranţe; dar, vai!, nu este doar o auto-iluzie dacă ne imaginăm că o mare fericire este aproape de-mplinire, chiar atunci când diverse nenorociri apar de-o dată?"

„La ce servesc toate aceste frumoase prevestiri?
Scumpa mea pasăre-i moartă, mâna prietenei mele-i neagră, muribundă,
Iar Mops, transformat într-o rară nestemată,
Trimis mi-e de lămpaş, de dincolo de prag.

Departe de omenire, cu fiecare bucurie pe care-o preţuiesc
La durere şi întristare sunt şi acum aliată:
Când se va-nălţa templul lângă râu?
Când podu-l va cuprinde dintr-o parte-n cealaltă?"

Bătrâna ascultă grăbită acest cântec, cu care Frumoasa Floare de Crin acompaniată de tonurile plăcute ale harpei ei, ar fi încântat pe oricine altcineva. Tocmai era pe cale să plece, când sosirea şarpelui verde o făcu să-ntârzie o dată-n plus.

Şarpele auzise ultimele cuvinte ale cântecului şi din această pricină, rosti cuvinte de încurajare Frumoasei Floare de Crin.

„Profeţia privitoare la pod este-mplinită!” exclamă Şerpoaica: „Poţi întreba aceasta femeie cât de splendid apare acum arcul. În timp ce înainte vreme era alcătuit din jasp opac şi agate, care în cel mai bun caz reflectau lumina la margini, podul este făcut acum din pietre preţioase, transparente. Nici un alt smarald nu este atât de limpede şi atât de frumos colorat.”

„Îţi doresc să te bucuri de aceasta,” spuse Frumoasa Floare de Crin, „totuşi iartă-mă dacă nu cred că profeţia este împlinită. Peste înaltul arc al podului tău doar pedeştrii pot călători acum, în timp ce ne-a fost promis că trăsurile şi caii, ca şi călătorii de tot felul vor putea să-l treacă înainte şi înapoi, simultan. Şi nu vorbea de asemenea profeţia despre coloane mari de susţinere ce se vor ridica singure din râu?”

Bătrâna, ai cărei ochi erau fixaţi permanent asupra propriei mâini, întrerupse discuţia aceasta şi-şi luă rămas bun. „Mai aşteaptă un minut,” spuse Frumoasa Floare de Crin, „şi ia cu tine sărmanul meu canar. Te rog, solicită-i lămpaşului să-l transforme într-un frumos topaz; îl voi reanima apoi cu atingerea mea, astfel încât el şi bunul tău Mops vor fi cea mai bună distracţie pentru mine. Totuşi, trebuie să te grăbeşti cât poţi de mult! Căci odată cu apusul soarelui, alterări inexorabile vor afecta sărmanul animal, destrămând pentru întotdeauna structura delicată a corpului său.”

Bătrâna puse-n coş micul cadavru între frunze delicate şi porni la drum.

„Fie cum o fi,” continuă şarpele, reluând conversaţia întreruptă, „cel puţin templul este creat.”

„Dar încă nu se află lângă malul râului,” replică Floarea de Crin.

„Se odihneşte încă în adâncurile pământului,” continuă şarpele. „l-am văzut şi am vorbit cu regii.”

„Şi totuşi, ei când îşi vor face apariţia?” întrebă Floarea de Crin.

Şarpele răspunse, „Am auzit răsunând prin templu aceste cuvinte viguroase: ’Sosit-a timpul!’”

O linişte plăcută se răspândi peste trăsăturile feţei Florii de Crin, în timp ce spunea, ”Aud eu pentru a doua oară astăzi, aceste cuvinte binecuvântate? Când fi-va ziua în care le voi auzi întreit?”

Se ridică şi imediat o ademenitoare fecioară veni din dumbravă pentru a o uşura de propria harpă. O urmă o a doua fecioară, ce strânse scaunul din fildeş sculptat pe care şezuse Floarea de Crin, şi-l luă de-acolo împreună cu perna argintie de sub braţul său. Apăru o a treia, cu o largă umbrelă de soare ornată cu perle, aşteptând să vadă dacă Floarea de Crin ar putea avea nevoie de serviciile sale în timpul plimbării. Aceste trei fecioare erau frumoase şi încântătoare dincolo de orice descriere; şi totuşi, ele doar înălţau frumuseţea Florii de Crin, pentru că oricine avea de constatat că ele nu puteau fi comparate vreo dată cu ea.

Între timp, Frumoasa Floare de Crin se uită la minunatul Mops, cu o mare satisfacţie. Acum se aplecă spre el şi, când l-atinse, acesta sări în sus. Se uită cu bucurie prin împrejur, fugi înainte şi-napoi, şi-n final se zori către binefăcătoarea sa, pe care o salută cu o mare prietenie. Îl luă în braţe şi-l strânse la piept. „Aşa lipsit de căldură cum eşti,” exclamă ea, „şi deşi doar jumătate de viaţă este-n tine, nu este mai puţin adevărat că eşti binevenit la mine. Te voi iubi cu blândeţe, voi glumi politicos cu tine, te voi mângâia cu gingăşie, şi te voi strânge tare la inima mea.”

Apoi îl lăsă jos, îl izgoni, îl chemă înapoi, îl tachină atât de afabil şi se jucă cu el în iarbă cu atâta bucurie şi inocenţă, încât nimeni nu putea să facă altceva decât să fie încântat

şi să împărtăşească bucuria sa, tot aşa cum înainte toţi simpatizaseră cu nefericirea inimii sale.

Această joacă fericită şi plăcută a fost întreruptă de sosire tânărului melancolic. El veni în acelaşi fel în care l-am întâlnit mai înainte, doar că acum părea chiar mai extenuat datorită căldurii de peste zi. În prezenţa iubitei sale, el devenea tot mai palid cu fiecare minut ce trecea. Purta şoimul pe încheietura mâinii sale, ce continua să stea cu aripile lăsate, liniştit asemenea unui porumbel.

„Nu-i frumos din partea ta,” strigă la el Floarea de Crin, „să aduci în faţa ochilor mei această pasăre odioasă, acest monstru care mi-a ucis astăzi micuţa pasăre cântătoare.”

„Nu condamna nenorocita pasăre,” ripostă tânărul, „ci mai degrabă învinovăţeşte-te pe tine însuţi şi destinul tău, şi dă-mi voie să-mi găsesc un tovarăş în însoţirea suferinţei mele!”

Între timp, Mops continua s-o hărţuiască pe Floarea de Crin, ce-i răspundea favoritului ei transparent cu cel mai prietenesc comportament. Bătea din palme să-l îndepărteze, şi apoi îl urmărea să-l readucă înapoi; încerca să-l înhaţe când dădea să fugă, şi apoi îl alunga când el încerca să se lipească de ea. Tânărul se uita în tăcere, cu o supărare crescândă; dar apoi, când ea încheie să vorbească pocitului animal - fapt ce lui îi părea lucrul cel mai detestabil - aflat în braţele sale, strângându-l la pieptul său alb şi sărutându-i botul negru cu buzele sale cereşti, el îşi pierdu toată răbdarea şi exclamă din adâncul disperării sale: „Iată-mă aici, forţat de un trist destin să trăiesc – poate pentru întotdeauna – despărţit de tine. Din cauza ta, am pierdut totul, inclusiv pe mine însumi. Şi acum trebuie să privesc cu proprii mei ochi cum această diformă creatură îţi poate provoca plăcere, îţi poate câştiga afecţiunea şi se poate bucura de îmbrăţişarea ta! Trebuie eu să continui să rătăcesc lipsit de ţel, şi să măsor cu paşii mei tristul domeniu înainte şi înapoi peste râu? Nu, o scânteiere a eroismului meu anterior a rămas încă în inima mea; fie să se-aprindă chiar în acest moment în flacăra finală! Dacă pietrelor li se permite să se odihnească la pieptul tău, atunci lasă-mă să devin o piatră; şi dacă atingerea ta e mortală, atunci lasă-mă să mor în mâinile tale.”

Vorbind astfel, tânărul făcu o mişcare bruscă; şoimul zbură de pe încheietura mâinii sale, în timp ce el se aruncă ’nainte spre Frumoasa Floare de Crin. Ea întinse mâinile pentru a stopa apropierea sa; şi astfel îl atinse cu atât mai repede. Tânărul îşi pierdu imediat conştienţa, şi plină de groază, ea simţi iubita povară la pieptul său. Păşi înapoi cu un ţipăt, şi frumosul tânăr alunecă lipsit de viaţă din braţele sale, pe pământ.

Dezastrul s-a produs. Încântătoarea Floare de Crin rămase înţepenită, privind paralizată la trupul lipsit de viaţă. Inima ei părea să-şi oprească ritmul şi ochii săi rămaseră insensibili. Mops încerca în zadar să câştige vreo reacţie prietenoasă din partea ei. Părea că întreaga lume murise o dată cu prietenul ei. Disperarea ei tăcută nu căuta ajutor, pentru că ştia că nu există.

Şerpoaica, din contră, deveni mult mai activă. Ea părea că se gândeşte la un mijloc de salvare; şi mişcările sale specifice au servit într-adevăr să preîntâmpine, cel puţin pentru o vreme, cele mai înspăimântătoare consecinţe ale dezastrului. Ea îşi şerpui suplul său corp într-un cerc larg în jurul formei lipsite de viaţă, apucându-şi vârful cozii între dinţi şi rămânând întinsă perfect nemişcată.

Peste câteva momente, una din frumoasele însoţitoare ale Florii de Crin se apropie, aducând scaunul de fildeş, insistând cu un gest prietenos, să se aşeze. Curând după aceea, veni cea de-a doua, purtând un voal colorat-înflăcărat, cu care ea împodobi, mai de grabă decât acoperi, capul stăpânei sale. Cea de-a treia fecioară îi înmână harpa sa, şi abia-şi apropie Floarea de Crin magnificul instrument de ea, lăsând să răsune câteva tonuri din

corzile sale, când prima fecioară se şi-ntoarse din nou cu o oglindă rotundă, strălucitoare. O plasă în faţa Florii de Crin, interceptându-i privirea şi reflectându-i înapoi cea mai încântătoare înfăţişare ce putea fi aflată în întregul domeniu al naturii. Durerea îi sporea frumuseţea, voalul îi intensifica farmecul, şi harpa se adăuga graţiei sale. Şi în timp ce orice fiinţă împărtăşea speranţa că situaţia nefericită se va putea preschimba curând, nu putea face altceva decât să-şi dorească să reţină pentru eternitate imaginea ce se prezenta acum.

„Cine ni-l va aduce pe omul cu lămpaşul înainte de apusul soarelui?" sâsâi molatec şarpele. Fecioarele se uitară unele la altele, şi lacrimile Florii de Crin se-nmulţiră. În acest moment, femeia cu coşul se înapoie şi exclamă cu sufletul la gură: „Sunt pierdută şi schilodită! Priveşte cum mâna mea aproape a dispărut cu totul! Nici luntraşul şi nici uriaşul nu mă vor trece peste râu, pentru că sunt încă datoare apei. În zadar le-am oferit o sută de verze şi o sută de cepe; au insistat să fie nu mai mult şi nici mai puţin decât cele trei bucăţi, şi nici o singură anghinare nu poate fi găsită în aceste zone."

Cu o privire liniştită asupra oglinzii, Floarea de Crin ademenea tonuri nostalgice din corzi.

Curând, nefericirea sa părea să crească, şi corzile răspunseră în forţă la nenorocirea ei; de câteva ori îşi deschise buzele să cânte, dar vocea nu o ajuta; pentru o vreme, durerea sa se dizolvă în lacrimi. Două dintre fecioare o sprijiniră în ajutor în braţele lor şi harpa alunecă din poala sa. Atenţia plină de grijă a servantei sale o prinse la timp şi o depuse alături.

„Uită-ţi propriul necaz," rosti Şerpoaica, „şi încercă să fi de folos aici! Poate prin aceasta vei câştiga vre-un ajutor în acelaşi timp. Grăbeşte-te cât poţi de tare, şi-ncearcă să le găseşti pe flăcăruile rătăcitoare! Este încă prea multă lumină şi nu pot fi văzute; dar s-ar putea să auzi râsetele lor sau linguşirea lor. Dacă te grăbeşti, uriaşul încă le va lăsa să treacă râul, iar ele îl pot găsi pe omul cu lămpaşul, să-l trimită încoace."

Femeia se grăbi cât de tare fu în stare; şarpele părea la fel de impacientat ca şi Floarea de Crin, în timp ce aştepta întoarcerea celor două. Dar, vai!, razele coborânde ale apusului de soare, începuseră deja să împodobească vârfurile cele mai înalte ale arborilor şi umbre lungi se întindeau peste lac şi pajişte. Şarpele se mişca neliniştit, iar Floarea de Crin era înecată în durerea ei.

În această situaţie grea, şarpele se uita îngrijorat în jur, pentru că se temea că acuş' acuş va apune soarele, putrefacţia va penetra cercul magic şi va ataca inevitabil frumosul tânăr. În sfârşit, şarpele văzu sus în cer şoimul, penele pieptului său purpuriu reflectând ultimele raze ale soarelui. Se scutură de excitarea fericirii acestei bune prevestiri; nu se înşelase; pentru că, scurt timp după aceea, omul cu lămpaşul putea fi văzut alunecând peste lac, ca şi cum ar fi mers pe patine.

IV. Seara

Şerpoaica nu-şi schimbă poziţia; dar Floarea de Crin se ridică-n picioare şi-l întrebă, „Ce spirit bun te trimite chiar în momentul în care tânjim după tine şi avem atât de mult nevoie de tine?”

„Este spiritul lămpaşului meu,” răspunse bătrânul, „care mă conduce, iar şoimul mă ghidează în acest scop. Lămpaşul pâlpâie ori de câte ori cineva are nevoie de mine.”

„Apoi nu trebuie să fac altceva, decât să privesc spre cer după un semn: o pasăre sau un meteor va indica direcţia pe care trebuie s-o urmez.

Nu te îngrijora, frumoasa mea fecioară! Dacă pot ajuta, eu nu ştiu asta; o singură persoană poate face doar puţin, dar situaţia se schimbă radical dacă persoana se aliază cu alţii la momentul potrivit. Ceea ce trebuie să facem este să punem răul pe planul al doilea şi să ne păstrăm speranţa.”

„Menţine cercul tău închis,” continuă el, întorcându-se către şarpe; şi, stând el însuşi aşezat pe o movilă lângă şerpoaică, ilumină corpul lipsit de viaţă cu lampa sa.

„Aduceţi şi micul canar şi puneţi-l în interiorul cercului.”

Fecioara luă pasărea lipsită şi ea de viaţă din coş, pe care bătrâna îl lăsase în urmă, şi puse în aplicare indicaţiile bătrânului.

Soarele asfinţise între timp; şi o dată cu accentuarea întunericului, nu doar şarpele şi lămpaşul bătrânului începură să radieze cu luminile lor fără asemănare, ci şi voalul Florii de Crin începu să emită în modul cel mai plin de graţie o strălucire lumină blândă ce colora obrajii săi palizi şi rochia sa albă, cu un şarm infinit. Toţi continuau să se uite liniştiţi unii la alţii; grijile şi întristările au fost temperate printr-o nădejde profundă.

Astfel, sosirea bătrânei însoţită de cele două flăcărui rătăcitoare fu binevenită. Puteţi fi siguri, cele două trebuie să fi fost excesiv de risipitoare între timp (fiindcă ele deveniseră din nou micşorate şi subţiate); dar cu atât mai mult, ele s-au comportat politicos faţă de prinţesă şi de celelalte doamne şi domnişoare. Cu cea mai mare încredere în sine şi cu o mare doză de expresivitate, ele vorbiră despre lucruri cât se poate de obişnuite; păreau să fie deosebit de sensibile la farmecul pe care îl desfăşura strălucitorul voal asupra Florii de Crin şi companiei sale. Tinerele fecioare îşi îndreptau în jos privirea ochilor cu modestie, şi într-adevăr, elogiul părea să amplifice frumuseţea lor. Toţi erau acum mulţumiţi şi liniştiţi, cu excepţia bătrânei. Contrar asigurării date de soţul său, conform căreia mâna sa nu se poate diminua dimensional în continuare atât timp cât este iluminată de lampa sa, ea protesta repetat că remarcabilul său membru va dispărea complet înainte de miezul nopţii, dacă lucrurile vor continua ca şi până acum.

Bătrânul cu lămpaşul ascultă cu atenţie cuvintele flăcăruilor rătăcitoare şi era bucuros s-o vadă pe Floarea de Crin având atenţia distrasă, fiind înveselită de conversaţia lor. Şi, într-adevăr, miezul nopţii sosi chiar mai repede decât spera. El se uită la stele şi rosti: „Noi suntem adunaţi aici la o oră favorabilă; haideţi să ne facem toţi datoria cu supunere, şi o fericire universală va înlătura toate durerile personale, la fel cum o calamitate universală tinde să distrugă toate bucuriile personale.”

V. Miezul nopţii

După aceste cuvinte, începu un murmurat fermecător; fiecare din cei prezenţi vorbea pentru el însuşi, menţionând cu voce tare ceea ce are de făcut. Doar cele trei fecioare rămaseră tăcute: pe una o furase somnul lângă harpă, pe alta lângă umbrela de soare, iar pe cea de-a treia lângă jilţul de fildeş; şi nimeni n-ar fi putut să le învinovăţească, pentru că era târziu. Cei doi domni înflăcăraţi, după câteva complimente pripite pentru aceste tinere domnişoare, sfârşiră îndreptându-şi întreaga atenţie spre cea mai fermecătoare dintre toate, şi anume spre Frumoasa Floare de Crin.

„Ia oglinda," spuse bătrânul şoimului, „şi iluminează-i pe cei ce dorm cu primele raze ale soarelui, trezindu-i astfel cu lumina reflectată din ceruri."

Şerpoaica începu acum să se deplaseze; şi, desfăcând cercul, se târî încet cu mişcări prelung şerpuite, spre râu. Cele două flăcărui rătăcitoare o urmau solemn, şi cineva neştiutor le-ar fi putut lua drept cele mai serios-gândite flăcări. Bătrâna şi soţul său ajunseră la coş, a cărui lumină gingaşă fusese până acum greu de observat; îl ridicară de ambele părţi, şi el deveni tot mai mare şi mai luminos. Apoi aşezară întins corpul tânărului în el şi puseră canarul pe pieptul său. Coşul se ridică el însuşi în aer şi pluti deasupra capului bătrânei; ea urmă apoi paşii flăcăruilor rătăcitoare. Frumoasa Floare de Crin, luându-l pe Mops în braţele sale, merse după bătrână, iar omul cu lămpaşul încheie procesiunea. Întreaga regiune era iluminată în modul cel mai neobişnuit de mai multe lumini diferite.

Când ajunseră la râu, micul grup văzu – spre încântarea lor – un arc magnific ce lega malurile râului, prin care mărinimosul şarpe pregătise o trecere luminoasă pentru ei. În timp ce-n lumina zilei admiraseră nestematele transparente ce alcătuiau podul, ei nu-şi puteau reţine uimirea asupra minunatei splendori nocturne. Marginea superioară a arcului se contura clar pe cerul negru; mai mult, din marginea inferioară, raze vii iluminau spre centrul arcului, evidenţiind şi dovedind soliditatea aeriană a structurii. Cortegiul se deplasă încet peste pod, iar luntraşul, ce urmărea întreaga scenă de lângă coliba sa din depărtare, cuprindea cu o privire uimită splendidul arc, la fel şi neobişnuitele lumini ce călătoreau de-a lungul lui.

De îndată ce ajunseră pe malul celălalt, arcul începu să se unduiască în felul său obişnuit şi se apropie unduindu-se de apă. Scurt timp după aceea, şarpele se târa pe pământ, coşul coborî la sol, iar şarpele îşi reluă încă o dată poziţia circulară în jurul său.

Bătrânul, plecându-se în faţa Şerpoaicei, spuse: „Ce ai hotărât să faci?"

„Să mă sacrific eu însumi, decât să fiu sacrificată," răspunse Şerpoaica. „Promite-mi că nu vei părăsi nici măcar o piatră de pe pământ!" Omul cu lămpaşul a promis aceasta, iar apoi a instruit-o pe Frumoasa Floare de Crin, „Atinge şarpele cu stânga, iar pe iubitul tău cu mâna ta dreaptă!"

Floarea de Crin îngenunchie şi atinse şarpele cât şi cadavrul. Brusc, tânărul păru că prinde viaţă; el se mişcă în interiorul coşului, începu să se ridice, şi apoi stătu drept. Floarea de Crin vru să-l îmbrăţişeze, dar bătrânul o reţinu. În loc, el îl ajută pe tânăr să se ridice, şi-l ghidă în timp ce păşea afară din coş şi totodată în afara cercului.

Tânărul stătea vertical, iar canarul dădea din aripi deasupra umărului său.

Amândoi erau din nou vii, dar spiritul lor nu se întorsese încă; ochii chipeşului prieten erau deschişi, dar fie că el nu vedea, fie că părea că vede totul, dar fără nici o co-participare. Dar abia se diminuă cumva uimirea despre toate acestea, când extraordinara

prefacere pe care-o suferi Şerpoaica, atrase brusc atenţia tuturor: frumosul şi zveltul său corp se dezintegră în mii şi mii de pietre preţioase strălucitoare; bătrâna, în încercarea sa de a ajunge la coş, împinse contra, lipsită de atenţie, şi nimic din fina formă corporală nu mai rămăsese perceptibil; doar un frumos cerc de nestemate strălucitoare se desfăşura pe iarbă.

Imediat, bătrânul se apucă să adune pietricelele în coş, lucrare în care a trebuit să fie ajutat de soţia sa. Apoi au cărat coşul împreună spre un loc mai înalt de pe malul râului. Aici, el revărsă întregul conţinut în curentul râului; nu fără să întâmpine o oarecare opoziţie din partea Frumoasei Flori de Crin şi a soţiei sale, care ar fi îndrăgit să aleagă câteva nestemate pentru ele însele. Pietricelele plutiră pe valuri asemenea stelelor scânteietoare, şi era imposibil să se clarifice dacă ele s-au pierdut în depărtare sau se scufundară în adâncuri.

Apoi bătrânul se adresă respectuos flăcăruilor rătăcitoare, spunând: „Domnilor, voi evidenţia acum calea şi voi deschide drumul de urmat; totuşi, voi ne veţi face cel mai mare serviciu deschizând poarta sanctuarului prin care trebuie să intrăm în aceste împrejurări, şi care doar voi o puteţi descuia.”

Flăcăruile rătăcitoare se plecară politicos şi rămaseră în spate. Omul cu lămpaşul se îndreptă spre marea stâncă, care se deschise singură înaintea sa. Tânărul îl urmă, aproape mecanic; Floarea de Crin păşea în urma sa, la o oarecare distanţă, într-o nesiguranţă tăcută; bătrâna nu dorea să stea prea mult în urmă şi-şi întindea mâna, astfel încât să primească razele lămpaşului soţului său. Urmau apoi luminiţele rătăcitoare, ce încheiau procesiunea, înclinându-şi flama una spre cealaltă, ca şi cum ar conversa.

După o scurtă vreme, procesiunea ajunse la o poartă largă de aramă, ale cărei uşi erau ferecate cu un lacăt din aur. Bătrânul chemă flăcăruile rătăcitoare, care fără să aibă nevoie de prea multe încurajări, devorară cu rapiditate lacătul şi încuietoarea cu flăcările lor ascuţite şi clar conturate. Arama răsună puternic când portalurile zburară larg în lături, revelând în interiorul templului majestuoasele statui ale regilor, iluminate de înaintarea luminilor. Fiecare membru al convoiului se plecă la rândul său în faţa venerabililor conducători; flăcăruile rătăcitoare, în mod special, se distinseră prin curtoazia lor plină de ifose.

După o scurtă pauză regele de aur întrebă:” De unde veniţi?”

„Din lume,” replică bătrânul.

„Şi-ncotro mergeţi?” întrebă regele de argint.

„În lume,” spuse bătrânul.

„Ce vreţi de la noi?” întrebă regele de alamă.

„Să vă acompaniem!”

Cei patru regi tocmai erau pe cale să spună ceva, când regele de aur rosti cu fermitate către flăcăruile rătăcitoare ce se apropiaseră prea mult de el, „Plecaţi de lângă mine, aurul meu nu-i destinat limbilor voastre.”

Ele se întoarseră şi se lipiră de regele de argint, iar mantia sa străluci încântător în lumina lor, cu reflexii gălbui.

„Vă urez bine aţi venit,” spuse el, „dar nu vă pot hrăni; îndestulaţi-vă în altă parte, şi aduceţi-mi apoi lumina voastră.”

Îl părăsiră şi alunecând neobservate trecură de regele de aramă, apropiindu-se de regele compus din metale diferite.

„Cine va conduce lumea?” exclamă el cu o voce gângăvită.

„Cel ce stă pe propriile picioare,” răspunse bătrânul.

„Acesta sunt eu,” replică regele compozit.

„Vom vedea, pentru că a sosit vremea,” spuse omul cu lămpaşul.

La aceasta, Frumoasa Floare de Crin îl îmbrăţişă şi-l sărută cu drag. „Tată sfânt, o mie de mulţumiri: acum am auzit pentru a treia oară însemnatele cuvinte.”

De îndată ce rosti aceste cuvinte, fu obligată să se ţină de bătrân cu şi mai multă fermitate, deoarece podeaua de sub ei începu să se clatine. Bătrâna şi tânărul se agăţară de asemenea unul de celălalt, în timp ce agilele flăcărui rătăcitoare nu văzură şi nu simţiră nimic.

Se putea vedea cu claritate că întregul templu se mişca, cumva asemănător unui vapor ce părăseşte molatic portul, când ancora este ridicată. Adâncurile pământului păreau să se deschidă în faţa sa, în timp ce înainta spre mai departe. Nu lovea nici un obstacol, nici o stâncă nu era în calea sa.

Pentru câteva clipe, o ploaie fină părea să se cearnă prin cupola templului.

Bătrânul o susţinu şi mai ferm pe Floarea de Crin, explicându-i: „Acum suntem dedesubtul râului, şi-n curând ne vom atinge ţelul nostru.”

Apoi, pentru un moment, crezură că s-au oprit; dar se înşelaseră – templul se ridica în sus.

Deodată, un zgomot ciudat apăru chiar deasupra lor. Scânduri şi bârne, într-o manieră dezordonată, începură să ţâşnească prin deschiderea cupolei. Floarea de Crin şi bătrâna se dădură într-o parte, în timp ce bătrânul cu lămpaşul îl apucă zdravăn pe tânăr şi rămase pe loc. Era micuţa colibă a luntraşului pe care înălţarea templului o ridicase de pe sol, absorbind-o treptat în el însuşi. Încet, coliba coborî şi-i acoperi pe tânăr şi bătrân.

Femeia ţipă, iar templul se zgudui asemenea unei nave agăţată neaşteptat la mal. Doamnele rătăceau agitate în jurul colibei în primele raze ale răsăritului ce se apropia; uşile erau încuiate, şi nimeni nu acorda atenţie ciocănitului lor. Ele continuară să ciocănească cu şi mai multă tărie; fuseseră deosebit de surprinse când lemnul începu brusc să sune. Fenomenala putere a lămpaşului transformă cu totul coliba dinspre interior spre exterior, în argint; curând, însăşi forma sa se modifică treptat; pentru că nobilul metal suprimă treptat aspectele neregulate ale scândurilor, stâlpilor şi bârnelor, modelându-se el însuşi într-un altar minunat, fasonat artistic. Un minunat mic templu, stătea acum în centrul celui mare; sau, dacă vreţi, un altar bine cuvenit templului.

Nobilul tânăr urcă apoi o scară în interiorul acestui altar, în timp ce omul cu lămpaşul îl ghida. Un alt om într-o mantie albă scurtă, şi ţinând în mâna sa o vâslă de argint, părea să-l susţină. Era uşor să-l recunoşti în el pe luntraş, locuitorul de odinioară a de-acum transformatei colibe.

Frumoasa Floare de Crin urcă treptele exterioare, ce conduceau de la podeaua templului la altar; dar era obligată încă să se menţină la distanţă de iubitul ei.

Bătrâna, a cărei mână a continuat să se micşoreze în timp ce lămpaşul fusese reţinut în interiorul colibei, exclamă: „Sunt încă blestemată să fiu nefericită? Între atât de multe miracole, nu este nici unul care poate să-mi salveze mâna?”

VI. Revărsatul zorilor

Soţul său arătă spre porţile deschise, spunând: „Priviţi, se revarsă zorile de zi! Grăbiţi-vă şi îmbăiaţi-vă în râu!”

„Ce fel de sfat e ăsta!” exclamă nevastă-sa. „Să devin neagră peste tot şi eventual să dispar cu totul? Pentru că datoria mea nu este încă plătită.”

„Du-te şi ai încredere în mine,” spuse bătrânul, „toate datoriile au fost şterse.”

Bătrâna femeie se grăbi de-ndată, şi chiar în acest moment, lumina răsăritului de soare atinse coroana cupolei. Bătrânul păşi între tânăr şi fecioară, exclamând cu voce tare: „Trei sunt legiuitorii aici pe pământ – Înţelepciunea, Aparenţa şi Puterea.” La sonoritatea primului cuvânt se ridică regele de aur; la al doilea cuvânt, regele de argint; regele de bronz începu să se ridice încetişor la sonoritatea celui de-al treilea, când regele compozit se prăbuşi brusc jos într-un mod penibil.

Văzându-l astfel, era greu să te reţii să nu râzi, în ciuda solemnităţii ocaziei; pentru că el nici nu s-a aşezat, nici nu s-a întins, nici nu s-a rezemat de ceva, ci s-a prăbuşit într-o masă informă.

Flăcăruile rătăcitoare, care fuseseră insistent preocupate cu el până acum, se dădură la o parte. Deşi păleau în lumina dimineţii, ele păreau proaspăt bine-hrănite şi puternic înflăcărate. Cu multă îndemânare, linseseră cu limbile lor ascuţite venele aurii ale uriaşei statui, până în straturile sale cele mai profunde. Cavităţile goale, neregulate, create astfel se menţinură pentru o scurtă vreme, permiţând formei originare a celui de-al patrulea rege să se auto-menţină. Dar când în final, chiar şi cele mai delicate vinişoare au fost consumate, întreaga configuraţie se prăbuşi deodată, aplecându-se, din nefericire, în chiar acele locuri ce rămân drepte când o persoană stă jos: încheieturile, pe de altă parte, în loc să se încline, rămaseră rigide, fixe. Oricine nu s-ar fi amuzat de aceasta, trebuia să-şi întoarcă privirea, pentru că acest obiect intermediar între formă şi bulgăre, era cea mai supărătoare privelişte.

Omul cu lămpaşul conduse apoi chipeşul tânăr, ce avea încă o privire goală, de la altar la regele de bronz. La picioarele acestui măreţ suveran se afla o sabie într-o teacă de bronz. Tânărul şi-o săltă la cingătoare. „Sabia în stânga ta; păstrează-ţi mâna dreaptă liberă,” exclamă măreţul rege.

Apoi avansară spre regele de argint, ce-şi înclină sceptrul său spre tânăr. Acesta îl luă cu mâna sa dreaptă; iar regele vorbi cu o voce atrăgătoare, „Paşte oile.”

Când ajunseră la regele de aur, el aşeză pe capul tânărului o coroană cu model de stejar, şi cu un gest de bine-cuvântare părintească, spuse: „Cunoaşte cele înalte!”

Bătrânul îl urmări pe tânăr cu atenţie în timpul acestor acţiuni. Când acesta se încinse cu spada, pieptul său se înălţă, braţele sale deveniră ferme, şi pasul său mai sigur. Când luă sceptrul în mâna sa, forţa sa deveni mai blândă, deşi părea să crească în acelaşi timp, ca rezultat al unui farmec inexprimabil. Cu toate acestea, când coroana cu frunze de stejar îi împodobi buclele, înfăţişarea sa se animă, ochii săi sclipiră de un spirit inefabil, şi primul cuvânt ce-i veni pe buze a fost ”Floare de Crin.”

„Iubită Floare de Crin!” exclamă el, în timp ce-şi zorea paşii de argint spre ea, pentru că aceasta observase cu multă atenţie evoluţia sa, din foişorul altarului. „Iubită Floare de Crin! Ce-şi poate dori un om, înzestrat cu de toate, ce-ar fi mai valoros pentru el decât inocenţa şi afecţiunea dulce pe care inima ta o aduce în faţa mea? Oh, prietene,” continuă el, întorcându-se spre bătrân, şi privind spre cele trei statui sacre, „ împărăţia taţilor noştri

este într-adevăr magnifică şi sigură; dar tu ai uitat să menţionezi ce-a de-a patra putere, ce se exercită mai de timpuriu, mai universal şi cu siguranţă domneşte peste lume, puterea Iubirii.” Cu aceste cuvinte, el îşi aruncă braţele în jurul gâtului frumoasei fecioare; ea îşi aruncă de-o parte voalul, iar obrajii săi erau îmbujoraţi de un roşu inefabil. La acestea, bătrânul adăugă cu un zâmbet: „Iubirea nu conduce, dar modelează de dinăuntru; şi chiar mai mult de-atât.”

În mijlocul acestei întregi festivităţi, plăcute şi încântătoare, nimeni nu observase că se făcuse pe de-a-ntregul ziuă. Prin porţile deschise ale templului, membrii grupului deveniră brusc conştienţi de un număr de obiecte cu totul neaşteptate. O suprafaţă mare înconjurată de coloane, alcătuia o curte exterioară, la capătul căreia se putea vedea un pod splendid şi lung, a cărui multitudine de arcane se întindeau peste râu. Atât pe partea dreaptă, cât şi pe stânga, podul purta coloane magnifice de pietoni, din care deja multe mii, erau preocupaţi să se plimbe înainte şi-napoi. Drumul alb de pe mijloc, era animat cu turme şi măgăruşi, călăreţi şi trăsuri, care din ambele părţi se vălureau înainte şi-napoi, fără să se intersecteze unii cu alţii. Toţi păreau surprinşi de mirare, legat de confortul şi măreţia noii structuri; iar noul rege şi mireasa sa, erau la fel de încântaţi de animaţia şi viaţa acestei largi populaţii, precum erau fericiţi şi datorită iubirii lor reciproc împărtăşite.

„Aduceţi-vă aminte de Şerpoaică cu onoare!” rosti omul cu lămpaşul; „îi datoraţi vieţile voastre, iar poporul vostru îi este dator pentru pod; mulţumită ei, aceste maluri învecinate sunt acum animate şi reunite într-un singur pământ. Acele strălucitoare pietre preţioase plutitoare, rămăşiţele corpului său sacrificat, sunt stâlpii acestui pod magnific; peste aceştia, ea a construit şi se va menţine ea însăşi.”

Auditoriul era pe cale să-ntrebe pentru o tălmăcire legată de această revelaţie minunată şi misterioasă, când patru frumoase fecioare intrară prin poarta templului. Harpa, umbrela solară şi jilţul de fildeş clarificară imediat identitatea însoţitoarelor Florii de Crin; ce-a de-a patra, totuşi, mai frumoasă decât celelalte trei, era o străină care gesticulând asemenea unei surori, le zori în templu şi urcă treptele de argint.

„Vei avea tu, o încredere mai mare în viitor în mine, dragă nevastă,” spuse omul cu lămpaşul frumoasei femei. „Binecuvântată eşti tu şi fiecare fiinţă ce se-mbăiaza în această dimineaţă în râu!”

Reîntinerita şi înfrumuseţata bătrână femeie, din a cărei veche aparenţă nu mai rămăsese nici o urmă, îl îmbrăţişă cu braţe întinerite şi pline de viaţă pe omul cu lămpaşul, ce acceptă îmbrăţişarea ei cu afecţiune. „Dacă sunt prea bătrân pentru tine,” spuse el cu un zâmbet, „poţi să-ţi alegi astăzi un alt mire; pentru că nici o legătură nu mai poate fi de acum înainte luată în considerare, dacă nu este reînnoită azi.”

„Dar nu eşti conştient că şi tu însuţi ai devenit mai tânăr?” replică ea.

„Mă încântă să ştiu că apar ochilor tăi întineriţi asemenea unui tânăr galant; accept din nou mâna ta, fericit să trăiesc cu tine în mileniul ce va urma.”

Regina ură binevenit noii sale prietene, şi coborî cu ea şi cu celelalte însoţitoare în altarul interior. Între timp, regele, aflat între cei doi bărbaţi, se uita spre pod, observând cu atenţie mulţimea de oameni.

Dar sentimentul său de satisfacţie nu dură mult, pentru că observă ceva ce-i stârni nemulţumirea. Marele uriaş, nefiind încă complet treaz, se împiedica de pod, provocând multă dezordine. Ca de obicei, se trezise într-o dispoziţie somnoroasă, şi se gândi să se îmbăieze în familiarul său golf din râu. Totuşi, în locul golfului, el află teren ferm şi bâjbâi de-a lungul pavimentului podului. Totuşi, în timp ce se poticnea foarte neîndemânatic prin mulţimea de oameni şi animale, prezenţa sa, deşi era o chestiune uimitoare pentru toţi, nu era resimţită afectiv de nimeni. Dar când soarele străluci în ochii săi, şi când îşi ridică

mâinile să-i umbrească, umbra enormilor săi pumni căzu în spatele său cu atâta putere şi neîndemânare, încât atât oamenii cât şi animalele se prăbuşiră într-un număr mare, fuseseră răniţi, şi fugiră de frica de a fi aruncaţi în râu.

Văzând grozăvia asta, regele, cu o mişcare involuntară, puse mâna pe sabie; dar după o scurtă reflexie, el se uită tăcut mai întâi la sceptrul său, apoi la lămpaşul şi la vâsla însoţitorilor săi.

„Presimt gândurile tale,” spuse omul cu lămpaşul; „dar noi şi forţele noastre sunt lipsite de putere în faţa acestei fiinţe lipsită de putere. Fi calm! Este ultima dată când face rău, şi din fericire umbra sa este acum îndepărtată de la noi.”

Treptat, uriaşul veni tot mai aproape. Din respect temător, din veneraţie faţă de ceea ce văzu cu ochii săi deschişi, lăsă să-i cadă braţele şi nu mai făcu nici un rău. El intră astfel în larga curte exterioară a templului.

Era pe cale să meargă înainte spre porţile templului, când ceva îi înlănţui picioarele de sol, chiar în mijlocul curţii. Aici înţepeni el asemenea unei colosale şi puternice statui făcută din piatră roşiatică lustruită. Umbra sa indica orele, ce fuseseră marcate pe un cerc pe pământ, nu cu cifre, ci în imagini nobile, pline de sens.

Regele era foarte încântat să vadă umbra uriaşului transformată într-un scop util; şi nu mai puţin uimită era regina, când, împodobită cu un fast regal şi însoţită de fecioarele sale, urcă din interiorul altarului şi observă pentru prima dată uriaşa formă, care aproape astupa vederea dinspre templu, spre pod.

Între timp, mulţimea îşi îndreptă calea spre uriaşul ce stătea ţintuit; îl înconjurară, umpluţi de veneraţie şi smerenie. De aici, îşi îndreptară paşii spre templu, pe care păreau că-l conştientizaseră brusc doar acum, şi se înghesuiră spre porţi.

VII. Amiaza

Chiar în acest moment, şoimul se ridică în zbor, sus, deasupra cupolei templului, captând lumina soarelui cu oglinda pe care o ducea, reflectând-o spre grupul de oameni ce stătea la altar. Regele, regina şi însoţitorii lor se iviră dedesubtul bolţii templului şi fuseseră iluminaţi de o splendoare cerească; oameni se prosternară în faţa lor. În vremea când îşi revenіră în fire şi se ridicară din nou, regele şi grupul său coborâră în altar. De aici, ei au putut să ajungă la palat prin treceri secrete, iar mulţimea se dispersă prin templu ca să-şi satisfacă curiozitatea. Oamenii contemplară pe cei trei regi verticali, cu încântare şi smerenie; totuşi erau şi mai nerăbdători să cunoască ce era ascuns în spatele draperiilor din cea de-a patra nişă. O persoană modestă, necunoscută şi bine-intenţionată a desfăşurat o magnifică cortină peste regele căzut; nici un ochi n-a putut s-o penetreze, şi nici o mână n-a îndrăznit s-o dea la o parte.

Uimirea şi mirarea oamenilor, părea să fie fără limită. Şi în sfârşit, mulţimea densă, ce se tot mărea, era aproape să fie strivită în templu, dacă atenţia sa nu ar fi fost deturnată spre curtea exterioară.

Ca şi izvorât din aer, începu neaşteptat să cadă bănuţi de aur pe pavimentul de marmură. Cei mai apropiaţi trecători se grăbiră să-i culeagă. Miracolul se repetă în momente diferite, în locuri diferite. Noi putem uşor înţelege că astfel, flăcăruile rătăcitoare ce se îndepărtau, făceau paradă încă o dată, risipind fără nici o socoteală şi cu voioşie aurul pe care-l linseseră din membrele regelui prăbuşit. Oameni continuară să fugă cu nerăbdare înainte şi-napoi, înghesuindu-se laolaltă şi risipindu-se, chiar şi atunci când bănuţii de aur nu mai cădeau deloc. În final, mulţimea se dispersă treptat, urmându-şi propriu curs; iar podul, până-n zi de azi, continuă să fie îndesat cu oameni; templul, este cel mai frecventat loc de pe întregul pământ.

SFÂRŞIT